

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχὴν.

ΟΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.— Συνδρομὴ προπληρωτὰ ἐστὶν Ἑλλάδα 12 δρ. στὸ δξω τῆς Ἑλλάδος 15. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7—8 γρ. λιᾶδες φύλλα. Γιὰ κάμμιὰ καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γ' ως τοποιεῖσεις. Κάμμιὰ καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μὲς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάφευσις κάμμιᾶ δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις ὡς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδες. Γράψε ξεγράψε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν ποῖλα, νὰ ξέρουσι πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἀθήναι, 29 Σεπτεμβρίου 1884

Ἀριθ. 140+138+15

Π ΑΦΙΕΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἄμα ποῦ μπῆκε τὸ καράβι μέσα στὸ λιμάνι τοῦ Περαιᾶ ποῦ ἔφερε τοὺς βασιλεῖδες τὰ ἄλλα καράβια τοῦ ρίξανε κατόνια.

Στὴν ἀποβάθρα τὸν ὑποδέχτηκαν ἡ ἀρχαῖς καὶ οἱ ἐκτὸς τῶν ἀρχῶν, σπιούνοι, μισθωτοὶ, κᾶτι ἐργάταις τῶν ἐργοστασίων μὲ παρακαλέσεις ψαρευθέντες καὶ ὁ δήμαρχος χωρὶς τὸ δημοτικὸ συμβούλιον ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ξυρὰ ξυρὰ τὸ καλῶς ὄρισες καὶ ἔφυγε. Κανένας ἔμπορος δὲν ἦτανε ἐκεῖ παρὰ κᾶτι τῆς κυβερνήσεως ζωντόβολα.

Ὅλοι αὐτοὶ μὲ μισὴ φωνὴ φώναζαν ζήτω. Ὅταν ἐρχότανε στὸ σιδηρόδρομο ἓνας κουρελιάρης, μ' ἓνα παπούτσι καὶ ξεσκουφωτὸς μὲ μιὰ ὀκτὰ σάλια στὸ στόμα ἀπὸ τὸ μεθύσι, ἐσπρωχνε τὸν κόσμον τρέχοντας καὶ λέγοντας.

— Βαρδᾶτε, κύριοι, βαρδᾶτε νὰ περάσω καὶ ξέχασα νὰ φωνάξω καὶ τοῦ ὑπουργοῦ ζήτω ὅπως μοῦ εἶπαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, φώναξα μόνο τοῦ βασιληᾶ.

Φθάνει στὴν ἄμαξα τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τραβᾷ τὰ μαλλιά του νὰ τὰ βγάνη νομίζοντας πῶς ἦτανε τὸ καπέλο καὶ φωνάζει. — Ζήτου καὶ τοῦ προφρουπουργοῦ Ζήτω.

Καὶ ὁ Τρικούπης εὐχανε τὸ καπέλλο του ὡς τὴν γῆ καὶ τὸν χαιρέτισε. Φεύγοντας δὲ ὁ ξυπόλυτος ἔλεγε — Ἄμ θὰ ἔρθω νὰ σοῦ γυρέψω θέσι, καὶ μὲ τὰ γλυκοχαιρετίσματα δὲν μὲ γελᾶς.

* *

Ἦρθε στὴν Ἀθήνα, στὸν δρόμον δὲ ὁ πρωθυπουργὸς ἔλεγε στὸν Βασιλέα. — Γνωρίζετε, μεγαλειότατε δᾶ, ὅτι ἡ ἀντιπολιτεψὶς ἐμάζευσε κάμποσους λούστρους νὰ φωνάξουν — Κάτω τὸ ὑπουργεῖον. Ὡ εἶναι νὰ γελᾶ τινάς. Καὶ ὁ βασιλέας τοῦ ἀπάντησε ξηρὰ ξηρὰ ἀνάβοντας τὸ πούρὸ του. — Καὶ ἡ εὐγενεία σας πόσους ἔχετε μαζωμένα γιὰ νὰ σᾶς φωνάξουν ζήτω;

Ἔβανε τότε ὁ πρωθυπουργὸς κάτω τὰ μούτρα του καὶ δὲν εὐχανε τσιμουδιὰ ὡς ποῦ ἦρθαν ἀπάνω.

* *

Στὸν σιδηρόδρομον τὸν ὑποδέχτηκαν πάλι ὄλαις ἡ ἀρχαῖς, ὁ δὲ πᾶρεδρος κύρ Σηλυβριώτης μὲ ἐνοικιασμένον φράκον καὶ μὲ

μπερδεμένη φωνὴ παρουσιάστηκε νὰ βγάνη λόγον στὸ βασιλέα καὶ ἀρχιῆντε. «Μεγαλειότατε, ὁ δῆμ. . . δῆμ. . . δῆμος. . .»

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, τοῦ ἀπάντησε ὁ βασιλέας, θὰ θέλετε νὰ ἐμιλήσετε γιὰ τὸν Δῆμον τὸν ἀρχικλητῆρα, ἀλλὰ τώρα εἶναι καιρὸς νὰ πηγαίνουμε.

Καὶ ἄφησε τὸν πᾶρεδρον μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἀλλὰ αὐτοστιγμῆς ἄμα συνῆρθε κόλλησε σὰν τσιμποῦρι ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν βασιληᾶ καὶ τοῦ διάβαζε τὸν λόγον του, ὡς ποῦ ἓνας ἀπὸ τοὺς αὐλικοὺς φουρκίστηκε καὶ τοῦ εἶπε: — Μὰ τί ἦρθες ἐδῶ, νὰ μᾶς διαβάσης; Πήγαινε ἀδερόφ.

* *

Σ' ὄλον τὸν δρόμον ἦτανε παραταγμένοι ὁ στρατὸς, πρῶτον καὶ κύριον γιὰ τὸ φόβον τῶ Ἰουδαίων καὶ δεῦτερον γιὰ νὰ κἀνη φιγούρα στὸν βασιληᾶ ὁ Τρικούπης πῶς ἔχει τόσα φουσάτα, καὶ μάλιστα ὄλα σκαλτσουνάτα.

* *

Ὅλοι οἱ ἐργάταις τοῦ σιδηρόδρομου Ἀθήνας καὶ Πάτρας ὡς κι' αὐτῆς τῆς Κωπαίδας ποῦ εἶχε μαζέψει ἡ κυβέρνησις, οἱ ἀναπολιτάνοι ἔτρεχαν στοὺς δρόμους μὲ κᾶτι θεορόπαλα νὰ πᾶν στὸ παλάτι.

Τοὺς εἶχαν πῆ τῶν ἀνθρώπων πῶς θὰ γίνη ρεμπούμπλικον καὶ εἶχαν πάρει μαζὺ μὲ τὰ ρόπαλα καὶ τὰ τσουβάλια τους γιὰ νὰ βάνουν τὰ πλιάτσικα. Τὰ δὲ ἀστυνομικὰ ὄργανα κἀνοντάς τους τόπον νὰ περάσουν τοὺς ἔλεγον: — Σίον πατριώτε ἀναπολιτάνο βαρᾶτε στὸ σταυρό.

* *

Οἱ ἐναντίον τῶν νόμων μεταμφιεσμένοι χωροφύλακες, κλητῆρες, καὶ κᾶτι ὑπαλληλοῦδια μαζὺ μὲ ὄλη τὴ Μαριδα τῆς Ἀθήνας ἦγουν λούστρους εἶχαν μαζευτῆ στὴ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος καὶ φώναζαν ζήτω ὁ βασιλέας καὶ κᾶπου κᾶπου καὶ κἀνένας ἀποσταφιδομένος μαλτέζος φώναζε — Τζήτω καὶ τὸ κουβέρνησις, αὐτὸ ποῦ τοὺς γύμναζαν πενήντα χιλιάδες μέραις ὡς ποῦ νὰ τοὺς τὸ μάθουν.

* *

Αὐτοὶ πάλι οἱ μασκαράδες οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ὑποστηρίζουν πῶς στὴν ἀστυνομία ἐμάζευαν τοὺς ἀνέργους καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐβάζαν καὶ ἔκαναν πρόβα σὰν νὰ ἦτανε γαδοῦρια, ποῖς

φωναίει πιό δυνατά τὸ ζήτω, ὕστερα τοὺς ἔδιναν ἀλλουνοῦ 5 φράγκα γιατί εἶχε φωνή σάν τρόμπα μαρίνα, καὶ τῶν ἀλλωνῶν ἀπὸ δυὸ καὶ τρία φράγκα, γιατί ἄλλοι τὴν εἶχαν ψιλή καὶ ἄλλη λιγὴν τὴν φωνή. Ἡ Σμακεδέα ἐπῆρε κατ' ἀποκοπή ἕνα φράγκο τὸ κεφάλι, καὶ κάτι κούτσικα λουστραράκια ποὺ φώναζαν=Δόσε καὶ μένα μπάριμπα νὰ φωνάζω πιό πολλὸ, ἐπῆραν ἀπὸ μιὰ δεκάρα.

Ἄλλὰ αὐτὰ εἶναι ψευταῖες καὶ τὰ λέν γιὰ νὰ ρίξουν τὴν κυβέρνησι. Ὅτι ἐπληρώθηκαν ὁμοῦς ἄνθρωποι γιὰ νὰ γκαρίζουν αὐτὸ δὲν θέλει οὔτε τὴν ἐλαχίστη διαφιλονεικίση.

Ἄμα ἔφτασε ὁ Βασιλέας στὸ παλάτι τὸ κατακαυμένο ὁ Λαὸς ἔτρεχε μὲ τὰ τέσσερα ἀπάνω στὴν πλατεῖα, ἀλλὰ βρῆκε τὴν πόρτα τοῦχο γιατί τὸ ἱππικὸ τῆς καθαραίας εἶχε παραταχθῆ μπροστά στὸ Παλάτι. Ἄρχισαν τῆς φωναίς. Ὁ βασιλέας ἀπὸ μιὰ χαραματίδα βλέποντας πῶς δὲν ἄφιναν τὸν λαὸ ν' ἀνεβῆ παραπάνω καὶ ὅτι ἔκανε καὶ ἔφοδο ἐναντίον τοῦ Λαοῦ, διάταξε τὸν Τρικούπη φουρισμένους νὰ διώξῃ τὸ ἱππικὸ, νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴ ἀγγίξῃ κἀνένας τὸν λαὸ, ὅταν δὲ ἔφρευε αὐτὸ, ἕνας ἀξιωματικὸς φώναζε σάν χόντζας γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ πολῖτες.

Ἰππεῖς, κυττάτε καλὰ, νὰ μὴ ἀγγίξητε τοὺς πολῖτας, ἐνῶ προηγουμένως ὁ ἴδιος εἶχε διατάξει κατ' ἀνωτέρα διαταγὴ καὶ τοὺς ἔσπασαν τοὺς ἐλευθέρους πολῖτας στῆς διπλαριάς.

Ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Μαγκούφης εἶχαν προσκερθῆ νὰ κάνουν κάμια μπαμπεσιά στους ρωμνηοὺς γιὰ νὰ διαλυθοῦν αὐτοστιγμῆς. Τὸ σχέδιο ἔγινε, ἐμελετήθηκε, ἐσχεδιάστηκε καὶ ἀποφασίστηκε. Ἄμα ποῦ ἔτρεξε ὁ Λαὸς κατὰ χιλιάδες κοντὰ στὸ παλάτι, ἀκούεται ἕνα μπάμ, μπουμ, μπιφ, ὅλα στὸν ἄερα. Σκορπιδόχορτο. Ὁ σώζων ἑαυτὸν σωθήτω. Ὅλα τὰ παλληκάρια καὶ τῶν δύο κομμάτων εἶχαν βάνει φτερὰ στὰ ποδάρια τους.

Ἄλλος προύμυτα, ἄλλος ἀνάσκελα, ἄλλος χωρὶς καπέλο ἔτρεχαν ἀπὸ ὅλους τοὺς δρόμους σάν λαγονικά, πατῶ σε πατεῖψμε ποιὸς νὰ φύγῃ. Ἄλλοι ἀνασκάλωναν ἀπάνω στὰ δένδρα σάν γατσούλια, ἄλλοι γκρεμοτσακίζόντουσαν ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου σάν ποντίκια καὶ μερικαῖς γυναῖκες κατουρήθηκαν, ἐνῶ μιὰ χοντρή τὴν ἔρριξαν τὴν γυναῖκα κάτω καὶ ὡς ποῦ νὰ κἀνῃ νὰ σηκωθῆ, σήκωσε τὰ ποδάρια τῆς ἀπάνω καὶ φάνηκαν τὰ μεσοφόρια τῆς καὶ τὰ λοιπὰ. Τὶ γυρεύατε βλακογυναῖκες στὴ διαδήλωσι ἀφοῦ ξέρετε πῶς θὰ ἐγίνοντανε μπατατράκ ;

Ἀξιολύπητο θέαμα, ἦτανε ἕνας βρακᾶς ἀνατολίτης μισόκοπος ποῦ εἶχε τῆς σέλες του μπροστά ἀνασκομπουμένες καὶ ἔτρεχε σάν ζαρκάδι μὲ μιὰ φουντα στὸ χέρι, ὅταν δὲ συνῆρθε καὶ εἶδε πῶς κρατοῦσε μόνο τὴν φουντα χωρὶς τὸ φέσι του, πλησίασε σ' ἕνα κλητῆρα καὶ τοῦ λέει :

Κύριε ἐφέντημ κλητῆρα, ἔχασα τὸ φέσι μου ἐκεῖ πάρα πάνω καὶ φοβοῦμαι νὰ πάω μονάχος μου νὰ τῶρω, ὥστε νὰ κοπιάσετε παρακαλῶ ὁμοῦ μου. Καὶ τοῦ ἀπάντησε ὁ κλητῆρας.

Βρὲ ἀεὶ στὸ διάολο, ψωροανατολίτη, νὰ μὴ σ' ἀρχίσω στὰ χαστούκια καὶ σοῦ δείξω γὼ ποῦθες πέφτει ἡ δύσις καὶ ἡ ἀνατολή καὶ τὸ φέσι του. Καὶ ὁ ἀνατολίτης ἔφρευε κυττάζοντας τὴν φουντά του καὶ λέγοντας στὸ δρόμο :

Πέκει ἐφέντημ. Νὰ ποῦ θὰ βάνω τώρα καὶ καπέλλο χωρὶς νὰ θέλω, Καὶ μόνο ποῦ δὲν ἔκλαιγε.

Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ παλατιοῦ οἱ μισθωτοὶ τῆς κυβέρνησις ἐχτύπησαν δυὸ βουλευτὰς τῆς ἀντιπολίτεψις, ὁ δὲ ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης εὐρῆκε δίκαια πῶς τοὺς ἐχτύπησαν μὲ τὴν δικαιολόγησι = Τὶ γύρευαν κεῖ καὶ διατί ; διατί ;

Γύρευαν ὅτι γύρευε καὶ αὐτός. Ἐπρεπε νὰ τοῦ τῆς βρέ-

ξουν κι' αὐτοῦ ὅταν ἔφρευε μὲ τὴν δικαιολόγησι τί γύρευε καὶ αὐτός ἐκεῖ.

Ἐνῶ ἀποκάτω χαλοῦσε ὁ κόσμος ἀπάνω στὸ Παλάτι ἐγίνοντανε ἄλλη φιλονεικία, ὁ βασιλέας δὲν ἤθελε νὰ βγῆ καὶ ἡ βασίλισσα τὸν προέτρεπε, ὡς ποῦ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τοῦ εἶπε=Ἐλα τώρα, δὲν μπορεῖς, γιὰ τὸ χατῆρι μου θὰ βγῆς, καὶ ἔτσι θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας τὸν εὐγανε στὸ μπαλκόνι. Ἄρχισαν τότε τὰ = Ζήτω ὁ βασιλέας, ζήτω ἡ ἀντιπολίτεψις, κάτω οἱ φόροι, ἀπάνω τὸ ὑπουργεῖο, ζήτω ἡ κυβέρνησις, καὶ τὰ λοιπὰ.

Ὁ βασιλέας ἔκανε νεῦμα στὸ Λαὸ νὰ συχάσῃ γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ποιὸς τὸν ἄκουε, ὡς ποῦ ἀναγκάστηκε καὶ εἶπε : Θὰ συχάσετε νὰ μιλήσω ἢ νὰ μὴ κατεβῶ κάτω καὶ σὰς στρώσω στὸ ξύλο. Καὶ ἔτσι σῶπασαν, καὶ εἶπεν ὁ βασιλέας.

Ἄπαιδιά σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποῦ μᾶς κἀνατε καὶ γιὰ τὸ σῆσιμο ποῦ ἐλυπήθηκα τοῦ παλατιοῦ σάν νὰ ἦτανε δικό μου καὶ. . . . .

Ἐδῶ τὸν ἔκοψαν πάλι φωναίς. Κάτω τὸ ὑπουργεῖο, ἀπάνω ἡ ἀντιπολίτεψις, ζήτω τὸ ὑπουργεῖο, ἐνῶ ἀναμεταξὺ στῆς φωναῖς ἀστραφταν καὶ χαστούκια σύμφωνα μὲ τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυρωτέρου. Θυμώσαντος οὖν τοῦ βασιλέα, εἶπε πάλι=Σὰς εὐχαριστοῦμε καὶ πάλι. Ζήτω τὸ ἔχνος. Ζήτωωωωωωωωω!

Φεύγοντας ὁ βασιλέας εἶπε τελευταῖον γελώντας καὶ δειχνώντας τὴν βασίλισσα = Καὶ νὰ ἔχετε χάρι στὴν Μεγαλειότητι ἀπὸ ἴδω ποῦ μὲ κατὰφερε καὶ βγῆκα ὄξω. Μασκαράδες. Ὅχι δὰ μασκαράδες δὲν τὸ εἶπε ἀλλὰ ἀπὸ μέσα του ἔτσι θὰ τοῦ ἦρθε νὰ τὸ πῆ.

Βγῆκε καὶ ὁ Τρικούπης στὸ μπαλκόνι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δείξῃ πῶς δὲν φοβᾶται. Τὰ μοῦτρα του εἶχαν γίνῃ ἴσα μὲ ἕνα κουλοῦρι ἀπὸ μουσταλευριά, ἄσπρος ἦτανε, μαῦρος ἦτανε, κόκκινος ἦτανε, κίτρινος, πράσινος, μαβῆς ἢ σκοῦρος δὲν καταλάβαινε τινὰς. Καὶ δὲν ντράπηκες, καυμένη Τρικούπη μὲ τέτοια μοῦτρα νὰ βγῆς ὄξω. Μοῦτρα ἦτανε ἐκεῖνα ἢ μοῦτρα γιὰ . . . . . σιδέρωμα.

Τέλος πάντων ἀρχισαν καὶ ἔφρευαν, τότε ἡ φάρα τῆς ἀντιπολίτεψις, ἔκανε συσπείρωσι ἦγουν συμμαζεύτηκε καὶ πῆραν μὲ τὸ ζόρι τώρα πλέον τοὺς βουλιαχτὰς καὶ κατέβηκαν ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Σταδίου νὰ πᾶν τὰ καλὰ μαντάτα στὸν κύρ Δεληγιάννη. Στὸ δρόμο τοὺς ἔπασε στὰ νύχια πρῶτος ὁ φίλος μας Λομπάρδος ὁ ὑπουργὸς καὶ ἔφαγε αὐτὸς τὴν πρώτη μπαταρέλα = Γιούχα ὁ μυταράς, γιούχαααα.

Σημειώσετε ὅτι ἐκεῖ δὲν βρέθηκε κἀνένας ἀπὸ τοὺς ὑπουργικοὺς νὰ ξεφωνίσῃ. Ὁ Τρικούπης μὲ κουστουδιά ἱππέων χωροφυλάκων ἔκοινε φρόνιμο καὶ τὸ ἔστριψε κατὰ τὴν παροιμία **δε' ἄλλης ὁδοῦ**, καὶ γύρεψε νερὸ ὅταν πῆγε σπῆτι του.

Ἐκεῖ στὴν πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας κατὰ διαβόλου τύχη του νὰ καὶ περνοῦσε ὁ κύρ Νομάρης μὲ τὴν καρρότσα, δὲν ξέρω πῶς διάβολο τὸν πῆραν μυρουδιά καὶ στὸν ἀρχίζου τὸν καλό σας στῆς πέτρες, τῆς ὁποιαῖς πεπρομένο ἦτανε ἀντίς γιὰ τὸν Νομάρη νὰ τῆς φᾶῃ τῆς περισσότεραις ὁ φουκαράς ὁ ἀμαξῆς τοῦ ὁποίου τὸ καπέλο τοῦ τὸ κἀναν κόσκινο ὡς καθὼς καὶ τὸ κεφάλι του, δὲν σὰς λέγω ἔφαγε καμπόσαις καὶ ὁ Νομάρης ἀλλὰ δὲν τῆς μολογᾷ πόσαις. Κ' ἐκεῖ κἀνένα ὄργανο τῆς ἐξουσίας δὲν τόλμησε νὰ ξεμιτήσῃ.

Ἰστερα ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ποῦ αὐξάνετο καὶ πληθύνετο σὲ κάθε βῆμα πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ κύρ Δεληγιάννη τὸν ὁποῖο εὐγαναν μὲ τὰ ζήτω ὄξω, ἀλλὰ βασιλέα. Καὶ εἶπε ὁ Δεληγιάννης :

Ἄσας εὐχαριστῶ παιδιὰ ποῦ ἐφανερῶσατε τὰ παράπονὰ

σας ἦσυχαι καὶ εἰρηνικὰ δυνάμει τοῦ Σύνταγμα ποῦ μᾶς δίνει αὐτὸ τὸ δικαίωμα, καὶ τὸ ὁποῖον Σύνταγμα κοντεύει νὰ ποδοπατηθῆ! . . . . . Ἄρχισε καὶ κάτι ἄλλαις πάρλαις σάν νὰ εὐγάζε λόγο τριήμερο στὴ βουλή, ἀπὸ τῆς ὁποιαῖς ἀνάθεμα καὶ καταλάβε ἡ χλεμπάγια ὡς καὶ ὁ χαμᾶλης Λαὸς γρῶ.

Ἀπὸ τοῦ Δεληγιάννη πλέον διαλύθηκαν εἰς τὰ ἔξ ὦν συνετέθησαν, ἐνῶ ὅταν ἔφρευαν, ὁ κύρ Μοίραρχος ὁ γείτονας του μετροῦσε τὰ κεφάλια καὶ ἔκορτε τσέτουλα γιὰ νὰ δῆ πόσοι ἦταν, ἐπειδὴ ὁμοῦ ἀπὸ τὸ μεγάλο πλῆθος τοῦ κόσμου ἔχασε τὸν λογαριασμὸ, τ' ἄφησε, τὸ δὲ βράδυ ἀνάφερε στὸν **Αἰῶνο** πῶς ἦτανε μόνο 109 τοῖς μετρητοῖς, ἐκεῖνος δὲ ὁ βλάκας τὸ πῆρε τοῖς μετρηταῖς καὶ γέμισε ὅλο τὸν προχθεσινὸ **Αἰῶνο**, μὲ τὸ =Κάμμιὰ ἑκατοντάδα καὶ κάμμιὰ ἑκατοντάδα, καὶ ἡ ἑκατοντάδα τῆς ἑκατοντάδας, καὶ ἀφοῦ γέμισε τὸ φύλλο του γράφοντας γιὰ τὴν ἑκατοντάδα, κάτω κάτω ἔλεγε πῶς δὲν εἶχε τόπο νὰ μᾶς τὰ περιδιαγράψῃ καλλίτερα, ἦγουν μὲ περισσότερες ἑκατοντάδες. Ἄλλὰ σ' αὐτὸ τὴν πρόλαβε ἡ **Ἀρρόπολις** καὶ ἔγραψε τὴν ἄλλη μέρα πῶς ἦτανε τέσσερις ἑκατοντάδες ἦγουν 400 κορμιά τῆς ἀντιπολίτεψις.

Μωρὲ τί ὑπομονὴ ποῦ εἶχαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ κἀθωνται νὰ τοὺς μετροῦν. Τοὺς ἀξίζει μὴ τὴν πίστη μου, ἕνα παράσημο ἀπὸ τενεκέ στὴν οὐρά, γιὰ νὰ παρουν τὸ φύσημά τους νὰ πᾶν κι' ἄλλοῦ νὰ γίνουιν καταμετρηταί.

Μόνο ὁ Μαγκούφης μας σ' αὐτὴ τὴν ἀνακατοσοῦρα δὲν ἐθαυματούργησε, φαίνεται πῶς ἀνδίασε καὶ κουράστηκε κι' αὐτός μ' ὅσα γιὰ φύλλο πῆδημα τοῦ σούρουνου κάθε μέρα. Κοντὰ στὸν λόγο ὁμοῦ αὐτὸ ἦτανε καὶ ἕνας ἄλλος λόγος, ὅτι ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀνακατοσοῦρα δὲν ἔκρινε φρόνιμο νὰ ἀνακατευτῆ μπάς καὶ τοῦκλεφταν τὸ παράσημο.

Καὶ ἐγὼ ποῦ εἶμουνα ; Ἐπῆγα καὶ ὀχυρώθηκα καλὰ μέσα στὸ ξενοδοχεῖο τῆς **Εὐρώπης**, καὶ ἀπὸ τὰ παράθυρα ἔκανα

(9) ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΔΙΑΟΛΑΚΙ.

Ὅταν μπῆκε ἡ γρηὴ μπαμποῦ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ σιὸρ Παντελῆ δίνει μιὰ στὸ ρεπαντί τῆς καὶ τὸ ρίχνει πίσω σάν ἐκεῖνος τοὺς ἦρωας τῆς Καλαμπάκας ὅταν θέλουν νὰ πιάσουν **καυῆ** καὶ πετοῦν πρῶτα τὰ φέσα τους κάτω.

Ὁ σιὸρ Παντελῆς ἔκανε τὸν σταυρὸ του μπάς καὶ δαιμονίστηκε ἡ γρηὴ συμπεθέρα του, ἡ ὁποία μ' ὅλη τὴν φαφουτιά τῆς τὸν ἀρχισε ὡς ἐξῆς καὶ τοιουτοτρόπως.

— Κι πλοῦ πλι τὸ—τετότο, τὸ κολίτσι, κι πλοῦ τὸ τλιποτσες τὸ—τετόλο, μασαλά.

— Βρὲ ἀειντε, κυρὰ συμπεθέρα στὸ καλὸ ἄφησεμ ἦσυχο.

— Ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτὰ, θέλω νὰ μοῦ παλιαδώσης τὸ κολίτσι.

— Πίσω μου σατανά!

— Ποῦτεινε πίσω μου ; ποῦτεινε ; μὲ κοροϊλεύεις κιάλας, ξεμωραμένε ποῦ ξελαγιάζεις τὸ κολίτσι. Φτλοῦ φτλοῦ σου.

— Βρὲ θεόκουφῃ θὰ μοῦ ξεφορτόνισαι, ὦ διάολε !

— Ποιὸς ; Δὲν γλωνίζω ἐγὼ αὐτλόν.

— Βρὲ γρηὴ τί θέλεις τώρα ; Κουβέντα μὲ σένα νὰ κάνω δὲν μπορῶ γιατί εἶσαι θεόκουφῃ καὶ πᾶν τὰ λόγια μου χαμένα, ἄσε με νὰ μὴ σὲ τραβῆξω ἀπὸ κείνη τὴν μαγουλίκα καὶ σὲ πνίξω σάν τὸ σκυλι ὁ μπόγιας, γρηὴ φαρούτρα, ξεδοντιάρα.

— Ἄς ἦμαι κι ἐνεντιάλα, ἐγὼ ξέλω τί μοῦ γίνεται. Ἐγὼ βλέπω καὶ ἀκούω καὶ ὄξω τί γίνεται καὶ μέσα στὸ σπῆτι δὲν πλέπει νὰ γίνωνται τσαναμπετλιαῖς. Ἐγὼ ξέλω ἀκόμα ὡς καὶ τὸ τλαβουδι ποῦ βγᾶνανα γιὰ σὰς τοὺς γέλους ποῦ λέει : Οἱ γέλοι ἐτλελάθησαν γυλεύουν τὰ κολίτσα,

χάζει τὸν τρελὸ κόσμο μ' ἕνα κομμάτι γουρουνόπουλο στὸ χέρι καὶ τὴν μποτιλίτσα μου. Βρὲ τί γυρεύει ἡ ἄλωπού σὶ παζάρι, νὰ μὲ ξεκοιλιάσουν, νὰ μὲ ποδοπατήσουν καὶ νὰ μοῖ μου ἀλλάξουν τὸν Θεὸ. Κάλλιο στὰ σίγουρα.

Συμπέρασμα.

Τὸ δὲ συμπέρασμά μας εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ συμβάντα τῶν συμβάντων εἶναι ὅτι :

Ὅλα ἦτανε μιὰ γελοιότης καὶ χωρὶς κἀνένα σκοπὸ, καὶ ἀποδείχνουν πῶς μερικῶν τὸ κεφάλι εἶναι νεροῦλὸ ἀκόμα.

Ὅτι ἡ κυβέρνησις μ' ὄλας τὰς ἐνεργείας τῆς στὸ συμμάζεμα τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων ἐφάνηκε ντίπ ἐστοίπωτη, καὶ ἂν τὰ ὄργανά τῆς ἤθελαν λίγο ἀκόμη τὸ πάρει ἀλλὰ κάπια, θὰ συνέβαιναν γιὰ ἕνα σκοπὸ ἄσκοπο καὶ χειμωνικά.

Ὅτι ἐξετευλίστηκε παρακαλῶντας τοὺς καταστηματαρχὰς νὰ βῆνουν σημαίαις, ἀπὸ τῆς ὁποιαῖς μόνο κάμμιὰ κοσαριά ἐκρεμάστηκαν.

Ὅτι δι' αὐτὴ τὴν ψωροδιαδήλωσι ἐγέμισαν ὄλαις ἡ ἐφημερίδες μὲ χίλιας δυὸ ψευταῖς καὶ ἀνοστιαῖς, καὶ ἀνοῖξε ἀπὸ τὴν Ὁρα καὶ Πρωτὰ ἴσα καὶ μὲ τὸν Παληάνθρωπο ἕνας φοβερός σαλιαρισμάτων πόλεμος, καὶ ἐξακολουθᾷ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμα γιὰ νὰ γελοῦν οἱ ξένοι μὲ μᾶς καὶ μὲ τῆς κουταμάρες μας, ἡ μεγαλειτέρα ἀπὸ τῆς ὁποιαῖς εἶναι, ὅτι παρασύρθηκα κ' ἐγὼ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο πέλαγος τῆς ἐφημεριδογραφίας καὶ σὰς γέμισα σάν βλάκας ὅλο τὸ φύλλο ἐνῶ εἴχαμε χίλια δυὸ ἄλλα νὰ γράψωμε σπουδαῖα καὶ ἀποῦδαστα.

Ἡ ἀγρία Σύνοδος ἔδειξε πάλι τὴν ἀγριότητά τῆς στὸν σιδηρόδρομο κατὰ τὴν ἀφιξι τοῦ βασιλέα. Ἐκεῖ εἶχε πᾶει καὶ ὁ ἀρχιερπίνος τῆς Χαλκιδας μὲ τὸ παράσημό του τὸ ὁποῖον πῆρε γιὰ τὰ ἀγαθὰ ἔργα του. Ἄμα ποῦ μπῆκε μέσα κἀνεὶς δὲν γύρισε νὰ τὸν χαιρετίσει καὶ πῆγε καὶ ζῆρωσε ὁ ἄνθρωπος

Μὰ τὰ κολίτσα εἶνε ποινὰ δὲν θέλουν τὰ ἀνδλίτσα.

Γέλο, γέλο, γέλο, γέλο, οὔξω, τλάβα μακλυά, δὲ σὲ θέλω.

Ἄμ τί δὰ, ἔτσι μὲ πέλνεις ἐμὲ πῶς δὲν ξέλω τί γίνεται στὸν ὄξω κόσμο, ποῦ σὰς πῆλαν καὶ στὴ μπαταλέλα ὡς καὶ μέσα στὰ θέατλα. Ἐγὼ ἔφαγα τὴ ζωὴ μου ἀπὸ τὸν καιλὸ ποῦ γεννήθηκα ὡς ποῦ νὰ μεγαλώσω, καὶ πῆλα ἀντλα μὲ ὑπόληψι χωρὶςνὰ τὸν δῶ, τοῖ ἦτανε καὶ ἀπὸ σόι, τοῖ ζήσαμε σάν ἀντλόγυνο χαλιτωμένο τόσα χλόνια χωλὶς νὰ μᾶς ἀκούση ἡ γειτονεὶα μὰ εἴχαμε μὰ δὲν εἴχαμε νὰ φᾶμε. Ἐγὼ γκαστλώθηκα χωλὶς νὰ πᾶλῃ κἀνεὶς καμπάλι. Τόσο μυστικὰ τάκανα μὲ τὸν ἀντλα μου, καὶ ὅταν γεννησα ἀνάβλεψα τὴν κὸλη μου μὲ τὸ αἶμα τοῦ γαλάτου μου, τὸ τὴν ἔδινα ξύλο κάθε βλάδου καὶ πλωὶ κ' ἀπὸ μεσήμελο γιὰ νὰ μὴ κἀνῃ τρέλες.

Μιὰ μέλα ποῦ εἶμουνα στὴν ἐκκλησιὰ σάν νοικοκυλὰ ποῦ πῆγα πλουτὸ πλουτὸ νὰ κάνω τὸν στλαυλό μου, μοῦ βγῆκε τὸ ξεμπουδαλισμένο ἀπὸ τὴν χαραμίθλα τοῦ παλεθοῦρι, καὶ ἔτσι πιαστίκανε στὸν ἔλωτα, μὲ τὸν ἀντλα ποῦχει, διότι ὡς καθὼς λέει ὁ λόγος καὶ τὸ τλαβουδι, ὅτις ὁ ἔλωτας :

Ἀπὸ τὰ μάτια πιάνεται στὰ πόδια κατεβαίνει, κ' ἀπὸ τὰ πόδια στὴ κοιλιὰ λιζώνει καὶ δὲν βγαίνει.

Δὲν τὸ θυμοῦμαι καὶ καλὰ μὰ ἔτσι λέει. Τὸ λοιπὸν ἐσένα σου, δὲν ντλάπηκες νὰ κἀνης ἔλωτα μὲ τὴν ἀνυψὰ σου, ποῦλι ποῦ μόλις του βγῆκε ἡ μύτη ἀπ' τ' αὐγό ; Μλιμπλάντη, μακλαλά, φλοῦ σου ;

Δὲν βράσταξε πλέον ὁ σιὸρ Παντελῆς καὶ τῆς δίνει μιὰ σπροζά, τὴν καθίζει στὸν καναπέ τὴν κλειδώνει στὴν κἀμαρα, κ' ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ξένοι. Ἡ γρηὴ πῆγε νὰ φᾶῃ τὴν πόρτα σάν γάτα λυσσασμένη.

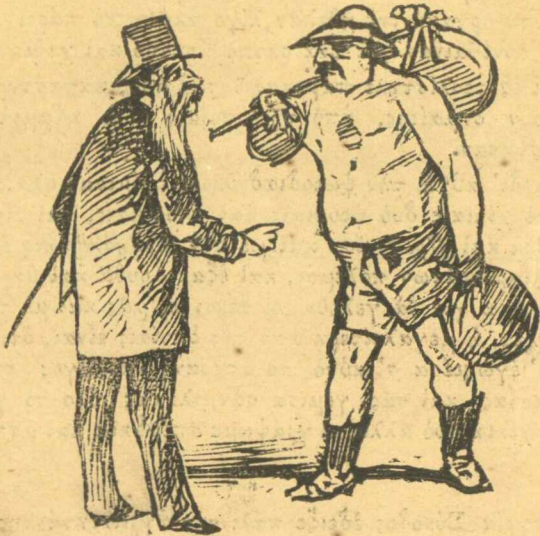
Ἐνῶ δὲ συνέβαιναν αὐτὰ τὰ τραγικὰ γεροξεκουτιάσματα ἡ Μαρουδίτσα μας ἀπὸ τὸ μπαλκόνι ἀφοῦ ἄφησε τὸ πιάνο τῆς εἶχε ἄλλαις κουβέντες τῆς ὀμιλίας μ' ἕνα νεὸ ποῦ θὰ σὰς περιδιαγράψωμε καὶ διὰ πρακτικῶν μάλιστα μεθαῦριο τὴν ὀμιλία τους

παραπονεμένος σὲ μιὰ γωνία, ὡς πού ἔκανε παρατήρησι ἕνας ὑπασπιστῆς τοῦ βασιλέα καὶ τοῦδ' ὠσαύτως θέσι καὶ τὸν κείταζαν σὰ σκυλί.

Αὐτὸ σεβασμιώτατοι εἶσαι ἢ ἀνεξιθρησκεία πού διδάσκει τὸ σύνταγμα; Αὐτὰ σὰς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον πού λέει.... ξέρω γὼ τί λέει, πού νὰ φάγω νὰ τὸ βρῶ, αὐτὸ τὸ παράδειγμα μᾶς δίνετε νὰ περιφρονοῦμεν πάντα ἀλλόθρησκον; Καὶ ἂν ἐσεῖς τοῦ γυρίσατε τῆς πλάτες πολὺ δίκαια μπορούσαμε καὶ μεις νὰ τοῦ πετάξουμε τὸ σαρίκι.

Τὶ νὰ σὰς πῆ πλέον τινὰς πού ὅ,τι καὶ ἂν σὰς πῆ ὅπως καταντήσατε θὰ χάσῃ τὰ λόγια του.

Ἀἰ, ὦρα καλὴ, πού πᾶς, ἀπὸ τώρα πέρνεῖς τὰ πλυμένα σου καὶ ἄπλυτα. Στάσου, στίσου, καὶ ἔχομε φιλό λογαριασμό.

*
**

Πρὸς τὸν Αἰῶνα. Ἐπρεπε νὰ ντραπῆς λίγο ὅταν γράφετε πῶς στὸ παλάτι ἔγινε χρῆσις ὄπλων καὶ μαγχουριῶν πολιτῶν κατὰ πολιτῶν, ἀλλὰ καθαρὰ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὰ μετρησιμὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας. Δὲν πιστεύομε δὲ αὐτὰ νὰ τὰ ἔγραψε ὁ ἀξιότιμος Πολίτης ὁ ὁποῖος ὅταν ἦταν φοιτητάριο ἔπαιξε τὸ ρόλο του μὲ τῆς διαδηλώσεις καὶ ἔγινε τώρα κοῦτσα κοῦτσα τμηματάρχης, καὶ μεθαύριο θὰ γίνῃ ξύστρα ἄμα πού ἔρθῃ ἕνα ἄλλο ὑπουργεῖο καὶ θαρχίσῃ πάλι τὰς διαδηλώσεις, αὐτὸς τε καὶ κατὰ ἄλλοι πού κοκοροῦνται τώρα χωρὶς νὰ βλέπετε καὶ τὸ μέλλον. Πόσα πέρνετε;

*
**

Τόσο φόβο εἶχε ὁ Αἰῶνος, ὥστε ἔγραψε σὰν ζητιάνος παρακαλοῦντας τὸν βασιλεῖα νὰ μὴ πιστέψῃ πῶς ὁ λαὸς του εἶναι δυσαρεστημένος καὶ συγκαλέσῃ γρήγορα τὴ βουλή ἢ κάνῃ διάλυσί της, διότι στήν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει ἀντιπολίτευσις καὶ οὐδεὶς εἶστιν ἰσοδύναμος κυβερνήσαι πλὴν τοῦ Τρικούρου του.

Μ' ἄλλα λόγια ἀρχίτε νὰ τοὺς πηγαίνῃ ρεπατί.

*
**

Νὰ καὶ ἕνα νόστιμο λάθος ὅτι ὁ ἀνθυπασπιστῆς κ. Ι. Πυρέας πού εἶναι στήν Κηλημάτα καταπιέζει τοὺς φυλακωμένους, καὶ ἀντὶ τοῦ Πυρέα τὸν βαφτίσαμε Ι. Πετρέα, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνθυπολοχαγὸς ἐδῶ, χωρὶς νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ χρόνια, καὶ σταυροκοπιώτανε ὁ ἄνθρωπος πῶς βρέθηκε στήν Καλαμάτα, τὸ πῶς νοστιμώτερο δὲ εἶναι πῶς τοῦ ἔκαναν καὶ ἀνακρίσεις καὶ βρῖκε τὸν μπελᾶ του στὰ καλὰ καθούμενα. Νὰ τί κάνῃ ἕνα λάθος.

*
**

Φουντούκια φτεινῆς σοδειᾶς ἀριστουργηματικὰ πράγματα γερὰ σὰν τὸ κεφάλι σας, χοντρά σὰν τὸν γρόθο σας, ὄχι δὲ τόσο πολὺ, τὸ παραξύνωστα, ἀλλὰ τέλος πάντων ἴσα μὲ μεγάλ-

λα φουντούκια, ἐκομίσθησαν καὶ ἐφέρθησαν καὶ πουλοῦνται χονδρικῶς καὶ σὲ πολὺ συγκαταβατικαῖς τιμαῖς στὸν κ. Γ. Ἀνδριανόπουλο πού εἶναι πλησίον εἰς τοῦ κ. Κατσίμπαλη. Σπεύσετε καὶ τρέξετε πρὶν τ' ἀγορᾶσῶ ἐγὼ ὄλα καὶ μείνετε σεῖς στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

*
**

Ὁ Ν. Πετρόπουλος ἦτανε ὑπρέτης στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅταν ἤθελε νὰ φύγῃ ὁ ἐπιστάτης θέλησε νὰ τ' ἀνοίξῃ τὸ σεντούκι, σὰν ἂ ἦτανε λωποτούτης.

Αὐτὴ τὴν προσβολὴ ὡς τίμιος καὶ φιλότιμος ὑπρέτης δὲν τὴν ὑποφέρει καὶ τοῦ λέει πῶς εἶναι ἕνας ἀφιλότιμος καὶ ἀθλιος αὐτὸς καὶ τίποτα ἄλλο καὶ κατὶ παραπάνω.

*
**

Ὁ Φώτης Λίμνης νὰ στείλῃ τὰ λεπτὰ στὸν Ν. Δημήτριον Σμυρνιὸν πού τὸν ἔφεραν ἀναυλα ἀπὸ τὴν Σμύρνη καὶ πλῆρωσαν ἐκεῖνοι τὸν ναυλό του καὶ νὰ μὴ βρῖσκῃ προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις. Τώρα πού σὰς τὴν ἔπτειασε φωνάζετε σεῖς ὅσο θέλετε.

Σήμερον

ἐδημοσιεύθη διάταγμα βασιλικὸ πού προσκαλεῖται ἡ βουλή στῆς 25 Ὀκτωβρίου. Ψυγούλα μου εἰς μπάτσαρος γιὰ τὸν Τρικούρη. Γι' αὐτὸ ρούλιαζε προχτὲς ὁ Αἰῶνος, νὰ μὴ φέρῃ γρήγορα ὁ βασιλεῖας τὴ βουλή. Μπρῶν τὰ τσακάλια τώρα.

Τὴν δευτέρα

ἄνοιξε στὸ δρόμο τοῦ Αἰόλου τὸ νέο καὶ μεγάλο κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Λελοῦδα μὲ τῆς μπόλικες μαγιφατουῖρες του κασιμίρια, τοῦχαις καὶ λοιπὰ. Ἄλλο πάλι αὐτὸ κατάστημα πού χάνει ὁ ἄνθρωπος τὸ νοῦ του μέσα. Οἱ ἀδελφοὶ Λελοῦδαίτες γνωστοὶ εἰς τὴν Ἀθήνα κατὰκτησαν πλέον τὸ ὄνομα τῶν τιμιωτέρων μὲς ἐμπόρων.

Αὐτὰ τὰ γράφω γιὰ σὰς τὴν φτωχολογίᾳ πού πάτε καὶ φωνίζετε ψευτικὰ πράγματα ἀπὸ ψευτοεμπορίδια καὶ τὴν δημοπρασίᾳ, ὅτι νὰ μὴ βλέπετε τὴν πολυτέλεια τοῦ κατάστημα καὶ φοβᾶστε νὰ μπῆτε μέσα, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ σὰς πάρουν πολλὰ, διότι ἴσα ἴσα οἱ ἀδελφοὶ Λελοῦδα ἀπὸ σὰς τὸν ἐργατικὸ λαὸ περιμένουν τὴν ὑποστήριξι. Ὅλοι ἐκεῖ, ὄλοι ἐκεῖ ἐργάτες. Ζήτω οἱ πολυτελεῖς δημοκράτες Λελοῦδαίτες. Νὰ ἔμποροι τοῦ Λαοῦ. Ἀκοῦτε; Νὰ μπένετε μέσα ἐλεύθερα καὶ οὔτε νὰ φοβᾶστε οὔτε νὰ ντρέπεστε. Εἶναι δημοκρατία.

Λαός. Μωρὲ τοῦρκε, ἀντίχριστε τί κάνεις ἐκεῖ ἀκόμα φόρους; Γιὰ δὲς με, ἀνισκουμπόθηκα.

Ἐρωλεῖται μεταχειρισμένη μηχανή (ἔμβολον) τσαγκαράδοκπ. Πληροφορίαι παρὰ τῷ Ἡλίᾳ Χρυσαίτῃ ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Ταχυδρομείου.